

Djeblikket tilstræffelig; Ministeriet har ikke i Djeblikket nogen Trang til mere af den Slags. Det, Ministeriet nu har Trang til, er at tilvejebringe en jævn og hyggelig Tone, mens Middegrundsførtet arbejder sig sin Fuldbendelse i Møde, saa vidt muligt et fuldstændigt Stær af noget normalt og regelmæssigt. Det, tror jeg, ligger i dette Djeblik i Ministeriets Interesse. En meget frugtbar Samling med mange Løve vil Ministeriet ikke have noget imod. Derfor tror jeg ikke, at der vil opnaas en længere Udsættelse, men kun en ganske kort, og saa sidde vi de 6 Maanedes til Ende og arbejde paa Ministeriets 2de Forslag. Der vilde altsaa ikke være naaet den Fritagelse for Nærværelse her i Salen, som jeg vilde sætte Pris paa, hvis den ellers var til at opnaa. Den fjerde Fremgangsmaade, der nu staar tilbage som mulig, er, at vi fik den provisoriske Tilstand afløst af en finansiel Tilstand under en kongelig Resolution. Dertil vil jeg nu sige, at i sin Tid var det for mig af betydelig Interesse at fremtvinge en saadan Tilstand. Den Gang, Ministeriet og Høire gjorde gældende, at de provisoriske Finanslove — jeg siger ikke hver Gang de „saakaldte“, men jeg mener „saakaldte“; dette bemærker jeg, for at det ærede Medlem for Vejle Amts 2den Valgkreds ikke skal knuse mig paa det Punkt — af Grundloven vare givne Ministeriet som et Midde mod dette Ting, som en Vej, ad hvilken Grundloven havde ønsket, at Ministeriet skulde kunne gøre sig uafhængigt af dette Ting — saa længe det blev paastaet, var det af Interesse for os at bryde denne Paastand, og det kunde kun ske derved, at vi drev Ministeriet ud af de provisoriske Finanslove og ind paa en anden Façon. Det lykkedes i 1885, Ministeriet endte i en kongelig Resolution, og dermed var altsaa hele den Paastand falden til Jorden. Skulde der nu fra Ministeriets Side paastaas noget om, at Grundloven havde tænkt at redde et Ministerium fra den Situation, hvori det nuværende er, saa maatte Paastanden gaa ud paa, at Grundloven skulde lyde paa, at Ministeriet skulde have en kongelig Resolution til at værges sig mod dette Ting med. Men efter at det nu en Gang er blevet klart for alle, at provisoriske Finanslove ikke i Grundloven have den Betydning, som paastaas af Høire, saa har dette Punkt ikke længere Interesse i og for sig; om vi leve paa provisoriske Finanslove eller paa en kongelig Resolution, er ganske ligegyldigt. Disse to Ting ere Hip som Hap: den ene ligger ikke Grundloven nærmere eller fjernere end den anden.

Altsaa, Bestræbelserne fra Tingets Side for at komme ind under den ene Art finansiel Resolution fremfor under den anden kan ikke interessere mig. Resultatet af alt dette bliver altsaa, at saaledes som jeg opfatter Klerikallets Stilling her, ser jeg ikke, at der i dette Djeblik er noget at opnaa, som kunde være nyttigt for Tingets Klerikal, ved at følge det ærede Medlem for Vejle Amts 2den Valgkreds, og derfor følger jeg ham ikke. Dersom det ærede Medlem kunde paavise, at der var noget nyttigt eller hensigtsmæssigt at opnaa i den ene eller anden Retning, vilde jeg ikke tage i Betænkning at følge ham, og jeg siger, at hvis der foresligger en anden Situation, hvis det om et Aar skulde stille sig saaledes, at jeg maatte sige: Nu er det nyttigt og hensigtsmæssigt at forkaste den, saa vilde jeg ikke ved min Afstemning i Dag paa nogen Maade være bunden til ikke at gøre det, saa vilde jeg gøre det, lige saa fuldt som jeg gjorde det tidligere, fordi der da forelaa Hensigtsmæssighedsgrunde til at gaa den Vej. Derimod er der en Grund, som det ærede Medlem nævnte, som jeg ikke tillægger nogen som helst Betydning. Det ærede Medlem sagde nogle meget mærkelige Ord om, at vi bedrage ingen, og at enhver er klar over, hvad det betyder, vi her gøre o. s. v. Jeg for mit Vedkommende har sandelig ikke til Hensigt at bedrage noget eneste Mennekte, og jeg tror, det er klart nok, hvad vi gøre her. Hvad vi her gøre, er, at vi lade det Forslag gaa i Udvalg, fordi det ikke er af Interesse for Djeblikket at fremtvinge nogle af de Handlinger, som vi maatte vente os vilde blive Følgen af en anden Fremgangsmaade. andet ligger der aldeles ikke i denne Afstemning, der ligger ikke Spor af nogen som helst Frygt deri, og jeg veed sandelig ikke, hvad vi skulde være bange for. Naar det ærede Medlem spørger os: Hvi frygte I? saa burde han virkelig med det samme sige, hvad rædselsfuldt der er ved at følge ham fremfor at gaa den anden Vej. Jeg aner ikke, hvilke Ulykker der kan indtræde af den Grund, Jeg har nævnt de fire Muligheder, som foreligge, jeg ser ikke andre, men ingen af de fire forekommer mig særlig affrækkende, men heller ikke saa tillokkende, at jeg har nogen Grund til med Høie at arbejde for, at de skulde indtræde. Men at der skulde være noget særligt risikabelt, eller at der skulde være noget forstræffelig mandigt til at benytte den anden Fremgangsmaade, kan jeg ikke erkende. Hvad jeg vilde sige, er, at det Hensyn, som det ærede Medlem for Vejle Amts 2den Valgkreds nævnte, nemlig Hen-